

Радојица Бошковић

КОРЗО

Каква је то сила? Која нужда
изгони голему свјетину на улицу?
Онда је као дрвену лутку — вуче на узицу,

Која је то љубав? Колика је и каква је?
Кад толико љубљених и заљубљених,
пријатеља и смртних непријатеља,
држи руку за руку, и руку под руку?

Који је то животни интерес, који рачун?
За струју ли је, за телефон, за стан,
за живот ли је — који проводиш сам,

самцит на свијету и савијен у кичми ко лук,
за воду ли је, за смеће, за пролажење
уздуж и попријеко преко воље и невоље.

Дивља је то љубав — кад људе,
ко лишће јесење, вјетар јак силом или милом
гура, носи и убацује у ковитлац, у неспокој.

Тој навици вјековној, житеља у малим
и великим градовима, опире се све,
нуждом и заносом притиснуто — пјевајући
или кукајући, док му у ушима звоне
ријечи родитеља нагнутог над тестаментом:
— Вани. Ван. Ван. А напољу може Те
начепити, гурнути, прегазити несавјестан возач,
као на широком аутопуту и у туђој земљи,
без игдје икога свога -- и никоме ништа.
Шта ће ти онда крвна слика и крвна група?
Шта ће ти саобраћајна, возачка и животна дозвола,
кад се немаш гдје ни на чему провозати?

Шта ће ти све знамење живог створа,
кад мршав малољетник, или обичан тип
малкице јачи од тебе наочиглед свих
драгу ти може штигнути за сисе,
за бремешно бедро или вито ребро,
за струк танак ко у Панчићеве оморике?
Шта ти радиш, човјече озбиљни,
што у сат — тачно као Кант,
излазиш у шетњу? Смијеш ли викнути,
кад арлаукнуо или ћутао — кајаћеш се.

Човјече, твој привати бог је заспао забринут,
за твоју судбину, за твој мирни сан
и за твој срчани удар — и ено још слава
истегнут наузнак као радник за малу дневницу.
Твојим улицама више не шетају славни Хомер
и њему слични, ни њихови пријатељи,
ни њихови преписивачи, читаоци и обожаваоци,
ни они којима је била част да се нађу при руци.

Како су они били паметни и моћни, онако скупа?
како су им били моћни тјелохранители
с десна и лијева? Како су имали мудре учитеље
музике, игара и муке? И дође ти да ни мрва
што пут ти пријечи не згазиш — шареном лептиру,
што те сутоном брдом и долом вијају. . .

ДОРУЧАК

Сат навијен у прошлом вијеку
сад звони поред твог узглавља.
Буди те у нула, у пет, у шест. . .
Треба покорно издржати док се не одвије
тврдоглаво заврнути завиј
што шкрипи као суви дрвени завртањ.

Осјећаш или само предосјећаш
— нешто се мора судбоносно десити.
Мада те просјечан живот окружава,
ти си увијек нешто срећан,
нешто несрећан, нешто славан.

Треба чудесно нешто доживјети, доживјети, доживјет. . .
макар дубоку старост — да би ушао у Академију,
пошто ћеш стар као маслина Барска
тамо бити нужан и незамењив.

Махинално, наштесрца, пуниш трбух
топлим чајем, медом дивљих пчела,
ровитим јајима, ружним вијестима,
мрачним метеоролошким извјештајима за јуче,
и још мрачнијим предвиђањима за будућност.

Сопствена глад те изненађује,
ждреш халапливо као да долазиш из концлогора,
а не из топлог кревета и малкице, само малкице
био си гладан — тек толико да би једва и мрву грицнуо.

Тек кад погледаш кроз прозор
поглед ти се отвори као кишобран.
Около једу сви — сити и гладни,
учитељица и дјеца, радници на послу
и они без посла, они на власти и они
које нико низашта не пита,
и кокшке и хртови и мачке и хатови. . .
И кад све видиш хвата те свеопшта глад,
као заразна болест. Пријева ти цврче као на жару,
као у изнуреног и тек приспјелог колонисте. . .